

Ugróiskola

László fiannak ajánlom

*Fiú-nyulacska, tizennyolc éves, netán nyulcska-fiam,
ugróiskolát jársz megkrétázott járdán,
mint nem bizonyíthatóan tette volt Kosztolányi Dezső.*

*mutáló-kölyök-
hangja-furulya*

*kamasz vesze-, és
vere-kedés*

*érvelés morgás dac
„nem vagyok ibolya”*

*dilinkós-didinkós
kislányok — ide!*

*én Én vagyok magas
Ararát pulpitusa*

*üvegfúvókás
doktor Klarinét*

*S ugrálván visszafelé is — szabály —, hogy ne légy
mutáló hangú rossz furulya, csipogó tilinkócska,
sem en-bőrödből való bőrduda,
mit két lábra állt, nyúzott izom-kecske nyegget,
kivánom: légy üvegfúvókás doktor Klarinét,
és mint Orfeuszt, kövessenek és megkövessenek
klanét-hangra gyűlő dilinkós-didinkósok,
kosok, hiénák, s tizezer veréb
serege magát gyűlesse köréd,
és Anzatz-úr és Nád-fi négykézláb
járja ki majd az ugróiskolát.*

A Genézis előtti ember imája

*Csak egy karajkát belőle Uram,
ki szeleteled a Világ-kenyeret,
zordon vagy ilyenkor, szemöldököd közt ráncsal
homlokod bőrét osztod három felé.*

*Karajka harmadát a fekete Inségben,
most azt kérem, bár tudom, jóllakott
a gyerek, az „Ige” szót rágicsáló,
a bibliából kitépett lapot.*

*És boldogok az űrben lebegő lelkiszegények-
most sok a gondod, homlokodon tíz ránc,
fonnyad a bőr, és apad a kenyér is.
Egy morzsát, Uram, vagy semmit senkiért.*

Valaki valakiben és a visszája

Összeesküdhetett volna ellenem egy csalános, egy sűrű csipkebokros, vége-
láthatatlan, megindul felém, több sorokban, mélységben tagozódva, mint egy
hadsereg, bekerít, két szárnya mögöttem összezárul, míg rövid szárú nadrág-
ban, félmeztelen fekszem a napon, és lehúnyt szememben almazöldbe váltó vö-
rös korong, és egyre szűkebb a kör, és belém szúrdalják-ütik maró-szűrő fegy-
verüket a növényi katonák —, és nincs kitörés, hiába kiáltok, Apám—Anyám
után —, egyáltalán: hasztalan kiáltok, nincs segítség, menekvés is csak akkor,
csak ha szárnyam volna, csak fölfelé, az égbolt felé, Nap iránt, és meglehet,
mint Ikárosznak —; vagy ha vakond volnék, pocok, és befúrván magamat hir-
telen a földbe, és fúrva tovább alagutat a gyökerek alatt, mint a kitarító föld-
vájó börtönszőkevények —; vagy ha vastag bundám volna, mint a medvének,
és keresztülcsörtetnék az ártatlan hadseregen — mivel ártatlan a növény-özön-
víz, aki sokaságában is magába húzódik, puszta és tiszta létezésébe, akár a régi
vargák-műve bőrbakancs: földbe süppedve-elázva-elásódva ott, úgy mállik el
darabidő múltán, mint a halottak; málladó bőr, talp, sarok, néha sarokvas
is —, később már az sem. — Vajon ott, akkor, félmeztelen, összeszúrdalva-
csípve, égő testtel, vérezve-vakaródzva —, és valóban rám borulna végül az
egyetlen, bontatlan csalán-, és szeder-sereg, egy testté záruló; vajon elkövet-
kezne-e az évszakok rendjének ribilliója, hogy váratlan és hirtelen elszárad
valahányuk, a szabályszerűnek vélt növényi élet ritmusa meggyorsulna, mintha
valaki isten-küldötte erdőtüz zsugorítaná csombékká őket — menekülhetnék?
Vagy már minden —, még a remény is késő, mert hangyasavval mérgezetten,
sok tüske-szúrástól kivérezve ott pusztulnék magam is, mint csipkebokor-szál-
lásában az elgyöngült sebesült betyár? és még annak előtte megkérdezném-e,
ki küldte rám ezt a sereget?! talán csak álmodom? ál-békeidőben, emberi had-

seregek — vélni — megcsökkentén, és a szöges-kerítéses táborok is, napfűrdőzöm idilli hegyoldalon? vagy kimondanám-e, mint régóta túlméretezett hiúság közhelyét: bennem, magamban valósul a bekerítő fölvonulás, mert körülöttem csak nagyszálú vadzab, fölöttem csak ég, lehúnyt szemem mögött csak örök almazöld Nap? És ha én kerekedtem kívülre a maró-szűrő fölvonulásnak, és bennem munkál, magamban —, vagy talán mások ellen? ha én küldtem rájuk magamat, kerítettem be a végeláthatatlan csalánost-csipkebokrost, körkörösén, és nem törhet ki belőlem, segítségért is hasztalan kiált, és hiába fordul ég és Nap iránt, nincs menekvése, ha csak az én lényem egébe röppenhetne? álomtalan létezésében is csak az én tagolt nyelvemen beszélhetne csipkebokor és csalán? Ha mondaná: várom az évszakok szabályos ciklusát, várom az esőt, a nem benned való, de az igazi Napot? Várom, hogy ne legyen rád szabott évszakod szabályos, töredezz, nyiss kaput magadon, mint meglékelik a dinnyét? Ha nem tör-furakodik ki belőlem, ha bennem pusztul el? Ha megtörténik? Ha fekszem... — Hol? Ha kívülem semmi, se hegyoldal, se csalán, se csipkebokor —, csak bennem emésztődnek? Hol vagyok? Miféle sötétségben fekszem? Mifélében?! Ha a Nap is bennem? Sehol?



SZALAY FERENC RAJZA